

F

Trafikens ljud bedövas av pulsen i öronen, tinningarna och
händerna utmed sidorna på kroppen som rör sig;
springer genom natten för att slippa möta mörkret ensam, springer från sig själv och blodet som pumpar i ett
virrvarr av nerver och känslor och minnen och ännu mer blod. Han
springer mot morgondagen, stannar inte ens för de strålande smärtorna genom kroppen, skriker nästan och
han passerar sina barndomsår där på skolgården intill och fortsätter vidare framåt, utåt – bort från staden ut i
förorten och springer med sitt eget spöke där vid betongen och stängslet de klättrade över
alla nätter i sommarhettan och när de fortfarande drömde och kände och ingenting var den döda känslan han
nu bär på medan fötterna i sin tur bär hela Jaget.

Det knastrande gruset under fötterna är fotbollsplanen och på bänken bredvid
var det han och hon för alla år sedan en sommar, och för en stund låter han sig minnas men han stannar
aldrig och snart är grusplanen borta, precis som hon
och han bestämmer sig för att glömma allt som någonsin var;
Hon. Alla andra. Staden, han måste flytta.

Saktar ner och

sedan infinner sig tystnaden, och i ett skyltfönster till en stängd butik ser han sig själv; svettdropparna av
silver i natten, de trötta ögonen – hans pappas.

Ser tomheten flyta framför sig och
paniken som nyss var starkare än benen som bar honom bryts upp och blir till en mjukare uppgivenhet och
han vänder om och går

hem igen.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren onomatopoetisk med Poeter.se id #40033 innehar upphovsrätten